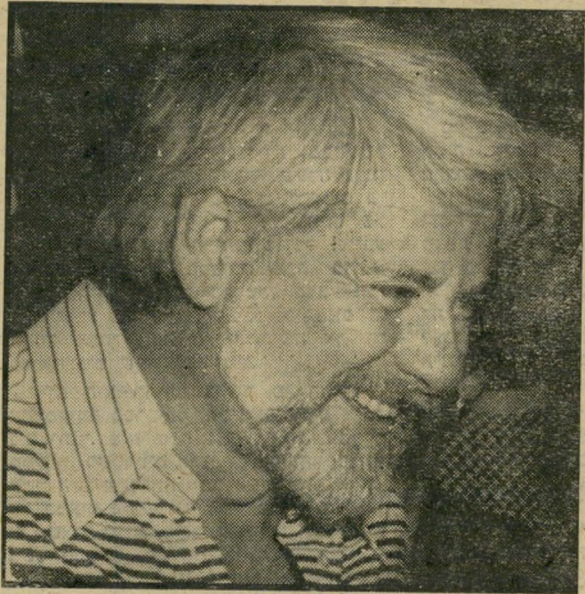

אבנרי, חוקי חיים, וכל השאר

אורי אבנרי
מדור אנושי

טכניקה מהחיים, ממשיכים לפעול, לעבוד, להתקדם, ולהשיג את המטרה הקודמת, שמבחינה נפשית עמוקה זנחנו, ופינינו בכך ראש נקי והגינני בשבילה.

החוק הזה שוב נכנס לפעולה, אבל חוד קצהו המכשיל והרסני מופנה בעצם למטרת הלב החדשה — לבשר התותחים האמיתי שהגשנו, כך שהמטרה הקודמת הופשייה בעצם ממכשיר לוח. וזהו, כשאין את הפאטוס, וההיסטריה להשיגה, היא מתמ" משת שיגעון, יש לה אמנם טעם תפל כשהו, תחושת לוואי של מרומים, כי נצחון השגתה היה אמור להיות הרבה יותר מתוק, אז בכדי להתגבר על זה, נזכרים כמה רצינו בה בזמנו, ושמהים כמו דרך פרזרביטיב, באופן רטרואקטיבי, מה לעשות. זה יותר טוב מכלום.

מהחיים רבותי, מהחיים.

חוק מלקרוא את עצמי, להנות בלי בושה, אני מאוד אוהבת לקרוא את יומן אישי של אבנרי, ולהנות ממנו — בלי אותה הבושה שהיכרתי כבר. הילד הרע המיקצועי של המדינה, מת גלה שם באור לגמרי אנושי.

נגרל הייצלפרוכט האגדי גר בהנדון — איך רודפים אותו נפש — גר בלקורא ודף שלם מתפנה לכן, בכך, לקטנות של החיים. גם לאלה, זכות קיום, אתם יודעים.

באחד המדורים האחרונים, מצאתי התייחסות לקטטרופות — מהונדסות בתור חוקים. אמת חיים צועקת, אמיתית. היות ויש שם הזמנה גלויה לתרום חוקים לעסק, אז הנה, זה חלקי מה זה חוק מהחיים, סיפור חיי!

בבקשה:

סיכויי הגשמת מטרה — עומדים ביחס הפוך לעוצמת ה" תשוקה המושקעת בהשגתה.

אבל אני לא אשאר את זה ככה, אלא גם אסביר, איך למרות חוק זה אפשר לרמות את הגורל.

חיסרון פעוט, אמנם, בכל זאת יש בשיטה זו, והוא, שהבך אדם מבלה חיים שלמים בהשגת מטרות חשובות מאין כמוהן, כשאין לו כבר חפץ בהן. בכל אופן, לא אותו חפץ נוראי, גואש, שעושה את הסיפוק אדיר כל כך, כשמתגשמת המטרה בצמידות לו. ואין לזה שום קשר עם כל הזיכרונות הפסיכולוגיים בדבר מניעת סיפוק עצמית וכל הבלבל. זה עניין של טכניקה טהורה. כשאתה נלהב מדי, אתה לא הגיוני. כשאתה לא הגיוני, אתה מהבל. כדי לא לחבל, אתה מפסיק להיות נלהב. אתה מפסיק להיות נלהב, אתה הגיוני. אתה הגיוני, מצליחות לך הטקטיקות, אבל איפה השימחה? מילכוד מושלם.

וכדי שזה יהיה עוד יותר ברור, הרי הדינאמיקה של העסק: הבן-אדם רוצה משהו מאוד מאוד. החוק הזה נכנס לפעולה. הבן-אדם עושה הערכת מצב מחודשת, קורץ לעצמו עמוק בטנו, ומחליט להערים על אלוהים.

לפי חוקי הביקוש וההיצע של הסוחר שבשמיים, אומרים לאלוהים: אתה יודע מה? לא צריך! עזברים בלב שלם (כי אדוני רואה הכל) להתאוות בכנות למטרה חדשה, אבל בתור

הצאית קלוש לא תיתכן בלעדיו. גם בית עם בנות מתבגרות לא יתכן בלעדיו, העסק הזה שיגעון.

אחרי שגומרים לסמן ישראל ומדוייק תוך שתי דקות בלי שום גוזמה, לא נפרדים יותר ממנו, לעולם. לפי מיטב ידיעתי, ניתן להשיג אותו אצל ברנמן, בן יהודה 10 (יוצא קרוב מאוד לאלנבי) טלפון 297660. הוא מייבא אותו באופן אישי מחברת טולינגן הגרמנית. אם יש לכם קשרים בחו"ל, זו המתנה.

כדאי לקנות את המכשיר הקטן ביותר, שעמוד המתכת שלו הוא חצי מטר בלבד, ועולה 65 שקל. מניסיוני, לשימוש ביתי זה מספיק בהחלט.

אתאר את העסק, והכל יהיה ברור יותר. המכשיר מורכב מדיסקית מתכת עגולה, שהיא הבסיס, שאליה מתברג מוט מתכת בעל שני פרקים, מתברגים אף הם. יש כאן חיסרון, שהברגת המוט אל הדיסקית — נפתחת כל הזמן. אז צריך לדאוג לוודא לפני כל שימוש, שזה אכן מוברג ומחוקק חזק בפנים, ולא זו. זה הכל. על המוט הזה, לאורכו, מטיילת בעזרת בורג שיחזור הרפיייה, כוסית קטנה מלאה אבקת גיר, עם פייה צרה וקטנוחה. מיקום הכוסית על המוט הוא קו המכפלת שישומן, לכוסית מחובר צינור גומי עם פומפה כזאת, וכל לחיצה עליה משחררת מהפייה

כך מסמנים מכפדות ביטולות

עם החיים | אונס כיצד חותכין

לוקחים את הבומבלה וחותכים אותו לשניים, לכל אורכו, כולל כרובלת ירוי קה, שגם אותה חוצים. נא לא לזרוק אותה, למרות הפיתויים, כי היא זו שעושה את כל העסק, כעת. כל חצי חוצים עוד פעם לחצי, כולל כרובלת, וקיבלנו ארבעה רבעים. כל רבע מסדרים יפה בצלוחית מאורכת, חותכים אותו סביב, ומתחתיו, ומעליו, בכמה חתכים, כמו אבטיח. מזוים שן ימינה, שן שמאלה,

פתאום, בכל החנויות, הופיע אונס גדול. שמן וריחני. מוכרים את זה בעד מאתיים לירות, של יוקרה, ואין מה לעי שות כי הוא טעים. בתחנה המרכזית, קצת מצ'וקמק יותר — עולה רק 7 שקל לים. ישנה אבל רק בעייה קטנה. איך אוכלים את זה לעזאזל?

כך מגישים אונס
ניפוח אופטי יפהפה

לסרוגין, ומגישים. יחד עם הזנב הירוק, השן ימינה שן שמאלה, מתקבלת מנה אדירה באופן אופטי, מרהיבה, ויאלה יאלה כמה שפרקטית לאכילה.

אני יודעת שאחרי כל ההסברים על איך לאכול את זה באופן אלגנטי, תחי זיורו את הקליפות למיטבה, תזכרו בכל זאת, שזה עולה מאתיים לירות, ותזכרו כמאסו, עם כל שיני הבאקסיבאני, לגרד באופן יסודי את כל מה שנותר, או אנא, בזהירות.

היה נעול, לפי ההיכרות הראשונה. כך מצוי הוא בקופסה, כך צריך להיות. חוק זה, על הקליפה ישנם קוצים זעוריים, הנדבקים אל הסכין, הנדבקים לפרי וה" עוקצים בסוף את הלשון. צריך להיזהר לשתוף סכין אם היא נגעה כבר בקליפה.

אז זה מה שחשבתי כל הזמן, עד שי ביקרתי פעם ראשונה בארץ הפרנצוים. תפסתי שם פטנט מרהיב, עשוי בשתי דקות, מרשים יותר ממוס בלהכות, איך מגישים אותו.

איפה ההכפנה
נגד פיצוצים בגומי

הרחבה, בעלת הפתח הדק, פס גיר צר ולבן כרוחב הפייה על החצאית. ממליצים להשתמש בגיר טחון בתור מילוי לכוסית, אבל בצר לי, מצאתי שטאלק של סופרי מרקט נותן תוצאות זהות, ולא צריך לחפש אותו בפניות העיר הנידחות, בי חנויות הקונפציה.